

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Grzybczak – Stachyra
Sędziowie:	SO Renata Puchalska (spr.) SO Anna Janas
Protokolant:	Prot. sąd. Rafał Artymiuk

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 12 lutego 2016 r., sygn. akt IX GC 1912/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 2 w części i zasądza od (...) Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 1276,74 zł (tysiąc dwieście siedemdziesiąt sześć złotych, siedemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz w pkt 3 i ustala, że powód ponosi koszty procesu w 58%, a pozwany w 42%, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie,

II. oddala apelację w pozostałym zakresie,

III. ustala, że powód ponosi koszty postępowania apelacyjnego w 68%, a pozwany w 32%, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie.

SSO Anna Janas	SSO Agnieszka Grzybczak - Stachyra	SSO Renata Puchalska
----------------	------------------------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 4 468,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie z tytułu najmu samochodu zastępczego w związku ze szkodą, za którą odpowiedzialność ponosi osoba posiadająca u pozwanego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód wyjaśnił, że nabył od poszkodowanego wierzytelność o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego i jest uprawniony do dochodzenia ich bezpośrednio od pozwanego. Dochodzona kwota została pomniejszona o dokonane przez pozwanego wpłaty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego. Pozwany podniósł, że uznał za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 9 dni i za ten okres wypłacił powodowi odszkodowanie, przy dobowej stawce wynoszącej 212,79 zł (zgodnie z fakturą VAT powoda) w wysokości 1 915,11 zł.

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 638,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz obciążył kosztami postępowania powoda w 85,71%, w pozostałym zakresie 14,29% obciążył kosztami postępowania pozwanego, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu (pkt 3).

Powyższe rozstrzygnięcie było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Dnia 3 czerwca 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd N. (...) o nr rej. (...) użytkowany przez M. C. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) w

B.. Sprawca kolizji w chwili wypadku ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

W dniu 3 czerwca 2013 r. serwis naprawczy przyjął uszkodzony pojazd do naprawy. W tym samym dniu zgłoszono szkodę ubezpieczycielowi. W dniu 4 czerwca 2013 r. dokonano oględzin przednaprawczych uszkodzonego pojazdu przez przedstawiciela ubezpieczyciela. W dniu 10 czerwca 2013 r. serwis naprawczy otrzymał kalkulację naprawy od ubezpieczyciela. W dniu 11 czerwca 2013 r. serwis naprawczy przesłał ubezpieczycielowi sporządzoną przez siebie kalkulację naprawy do zatwierdzenia. W dniu 2 lipca 2013 r. zamówiono części zamienne. W dniu 3 lipca 2013 r. serwis naprawczy zgłosił ubezpieczycielowi konieczność wykonania dodatkowych oględzin pojazdu przez przedstawiciela ubezpieczyciela. Oględziny te wykonano tego samego dnia. W dniu 3 lipca 2013 r. serwis naprawczy zgłosił do zatwierdzenia poprawioną kalkulację naprawy. W dniu 4 lipca 2013 r. dostarczono do serwisu kalkulację naprawy zatwierdzoną przez ubezpieczyciela. Na dzień sporządzenia arkusza naprawy uszkodzonego pojazdu naprawa nie została zakończona.

Konieczny, niezbędny i uzasadniony czas naprawy pojazdu marki N. (...) o nr rej. (...) wynosił 12 dni kalendarzowych.

Dnia 3 czerwca 2013 r. M. C. zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki N. (...) o nr rej. (...) na okres naprawy uszkodzonego pojazdu marki N. (...). Strony ustaliły wysokość czynszu najmu na podstawie obowiązującego u wynajmującego cennika stanowiącego załącznik do umowy najmu pojazdu zastępczego. Pojazd zastępczy został wydany poszkodowanej tego samego dnia, natomiast jego zwrot nastąpił 19 czerwca 2013 r. W dniu 19 czerwca 2013 r. poszkodowana odebrała drugi pojazd zastępczy marki S. (...) o nr. rej (...) na podstawie aneksu do umowy najmu pojazdu zastępczego z dnia 3 czerwca 2013 r. Poszkodowana korzystała z pojazdów zastępczych celem dojazdu do pracy oraz do celów prywatnych.

W dniu 3 czerwca 2013 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności, obejmującą prawo do zwrotu kosztów z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego przysługującego poszkodowanemu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 3 czerwca 2013 r., za którą odpowiedzialność ponosi z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy szkody pozwany.

W dniu 18 lipca 2013 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 5 190 zł netto (6 383,70 zł brutto), tj. 173 zł netto za jeden dzień, tytułem wynajmu

pojazdu N. (...) w okresie od 3 czerwca 2013 r. do 19 czerwca 2013 r. oraz pojazdu S. (...) w okresie 19 czerwca 2013 r. do 3 lipca 2013 r., na M. C..

Pismem z dnia 22 lipca 2013 r., doręczonym dnia 25 lipca 2013 r., powód poinformował pozwanego o zawartej umowie najmu pojazdu zastępczego z poszkodowaną i umowie cesji wierzytelności oraz wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 6 383,70 zł.

Pozwany zwrócił się do pozwanego z przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 9 października 2013 r. o zapłatę kwoty 4 468,59 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że powodowi przysługuje prawo do zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego w okresie, gdy uszkodzony samochód był niezdolny do użytku, lecz wyłącznie w okresie niezbędnym do naprawy samochodu.

Sąd uznał, że pojazd przyjęty w dniu 3 czerwca 2013 r. powinien zostać wydany w dniu 14 czerwca 2013 r. Sąd wyjaśnił, że powodowi należał się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 12 dni.

Za zasadną Sąd uznał dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego w wysokości 212,79 zł, podkreślając, że nie była kwestionowana przez strony. Biorąc pod uwagę fakt, że pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 1 915,11 zł brutto, Sąd uznał, że roszczenie zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 638,37 zł brutto, stanowiącej różnicę między wysokością kosztów najmu pojazdu zastępczego (212,79 zł brutto x 12 dni = 2 553,48 zł brutto) a dotychczas wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem (1 915,11 zł brutto).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zd. drugie k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części, co do punktu 1 w części dotyczącej rozstrzygnięcia o odsetkach od zasądanego roszczenia w kwocie 638,37 zł za okres od 25 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz co do punktu 2 w części oddalającej powództwo, tj. co do kwoty 3 830,22 zł wraz z odsetkami od tej kwoty w wysokości ustawowej od dnia 25 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowej za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Skarżący wyrokowi temu zarzucił: 1. naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, wadliwą ocenę dowodów sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego i oparcie się w zakresie ustalenia koniecznego i uzasadnionego czasu naprawy na opinii biegłego sądowego M. B., która jest niepełna i nierzetelna, albowiem nie uwzględniła ona w procesie naprawy uszkodzonego pojazdu najemcy zasad wypracowanych przez praktykę i zebranych przez (...) Izbę (...) w spójny dokument wyznaczający zasady tej praktyki, w szczególności zwłoki pozwanego w zatwierdzeniu ostatecznej kalkulacji naprawy sporządzonej przez serwis tj. okresu od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia 18 lipca 2013 r.. co dyskwalifikuje ją jako pełnowartościowy materiał dowodowy w niniejszej sprawie,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, wadliwą ocenę dowodów sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych i ustaleniem na podstawie opinii biegłego sądowego wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, że uzasadniony czas przestoju pojazdu w warsztacie wyniósł jedynie 12 dni kalendarzowych, przy technologicznym czasie naprawy wyliczonym przez biegłego na okres 5 dni, podczas gdy z materiału dowodowego, a w szczególności z zapisów wynikających arkusza naprawy potwierdzonych dokumentacją zgromadzoną w aktach szkody jasno wynika, iż serwis dokonujący naprawy pojazdu przeprowadzał czynności związane z likwidacją szkody bez zbędnej zwłoki, bowiem kalkulacja naprawy sporządzona przez pozwane Towarzystwo okazała się niepełna i dlatego koniecznym było sporządzenie przez serwis kalkulacji naprawy, która została zatwierdzona dopiero w dniu 4 lipca 2013 r. i w konsekwencji łączny uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego dotyczy okresu od dnia 3 czerwca 2013 r. co najmniej do dnia 4 lipca 2013 r., a więc obejmuje okres za który powód domaga się od pozwanego zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 56 ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 października 2015 r. (Dz. U. z 2015r., poz. 1830) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda od uwzględnionej części roszczenia odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 25 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty w sytuacji, gdy w okresie od dnia 25 sierpnia 2013 r. do

dnia 31 grudnia 2015 r. wyżej powołane przepisy w wersji znowelizowanej nie miały zastosowania i winny być zasądzone od uwzględnionej części powództwa za okres od 25 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. odsetki ustawowe,

4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. brak zasądzenia należnej powodowi kwoty odszkodowania w pełnej wysokości, a tym samym naruszenie zasady pełnego odszkodowania, pomimo iż powód wykazał wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego i zasadność wynajmowania pojazdu w niniejszej sprawie co najmniej przez okres 30 dni.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku częściowo i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- odsetek ustawowych od kwoty 638,37 zł od dnia 25 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- oraz dalszej kwoty 3 830,22 zł wraz z odsetkami od tej kwoty w wysokości ustawowej od dnia 25 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowej za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W przypadku nieuwzględnienia powyższego żądania skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia - przy uwzględnieniu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o:

1. oddalenie apelacji w całości,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie należy wyjaśnić, że w ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji dokonał częściowo błędnej oceny materiału dowodowego, ponieważ poczynił nieprawidłowe ustalenia odnośnie niezbędnego i uzasadnionego czasu naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej pojazdu marki N. (...) o nr rej. (...). W konsekwencji doprowadziło to do błędnego określenia przez Sąd Rejonowy zasadnego czasu najmu pojazdu zastępczego.

Sąd pierwszej instancji oparł się na przeprowadzonym dowodzie z opinii biegłego, który wskazał, że naprawa pojazdu przyjętego do naprawy w dniu 3 czerwca 2013 r. powinna zakończyć się w dniu 14 czerwca 2013 r. Zdaniem biegłego niezbędny i uzasadniony czas naprawy, od momentu przyjęcia pojazdu do serwisu naprawczego, powinien wynieść 12 dni. Z oceną tą nie sposób się jednak zgodzić. Faktem jest, że dowód z opinii biegłego stanowi kluczowy element materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, jednak nie sposób powielać wszystkich wniosków zawartych w treści złożonej przez biegłego opinii w oderwaniu od istotnych okoliczności rozpoznawanej sprawy.

Zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Należy jednak pamiętać, że opinia biegłego nie ma w sprawie rozstrzygającego znaczenia i podlega ocenie jak każdy środek dowodowy, jednak w oparciu o właściwe dla tej oceny na płaszczyźnie merytorycznej kryteria (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 275/14 Legalis nr 1186826, z dnia 1 marca 2016 r., I UK 211/15, Legalis nr 1419347). W polskim systemie procesowym obowiązuje zasada równości dowodów (środków dowodowych) rozumiana w ten sposób, że ustawodawca nie tworzy kategorii dowodów uprzywilejowanych, którym nadawałby z urzędu szczególną moc dowodową. Wszystkie zatem dowody podlegają swobodnej ocenie sędziowskiej na podstawie art. 233 k.p.c. Dotyczy to także dowodu z opinii biegłego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., V CSK 584/13, Legalis nr 1086904).

Uznając ocenę dowodu z opinii biegłego dokonaną przez Sąd pierwszej instancji za częściowo błędną, należy przede wszystkim zauważyć, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił faktu, iż dopiero w dniu 10 czerwca 2013 r., tj. 7 dni po przyjęciu pojazdu do serwisu naprawczego i 6 dni po dokonaniu oględzin przez przedstawiciela pozwanego, pozwany ubezpieczyciel dostarczył do serwisu kalkulację naprawy pojazdu. Zatem to od tego dnia (10 czerwca 2013 r.), a nie od dnia 4 czerwca 2013 r., serwis naprawczy mógł podjąć czynności

zmierzające naprawy uszkodzeń. Serwis naprawczy nie mógł bowiem rozpocząć faktycznej naprawy pojazdu przed otrzymaniem przedmiotowej kalkulacji naprawy.

Dokonując określenia czasowych ram uzasadnionego i niezbędnego czasu naprawy pojazdu należy mieć na względzie również godziny pracy warsztatu, przerwy w pracy, dni wolne od pracy oraz okres oczekiwania na części zamiennie. Uwzględniając fakt dostarczenia kalkulacji naprawy dopiero w dniu 10 czerwca 2013 r., należy dojść do przekonania, że zwrot samochodu po zakończonej naprawie powinien mieć miejsce w dniu 20 czerwca 2013 r. Okres technologicznej naprawy, jak stwierdził biegły, wynosił 5 dni, natomiast dodatkowe 2 dni stanowią okres oczekiwania na dostarczenie zamówionych niezwłocznie po otrzymaniu kalkulacji naprawy części zamiennych. Ostatnim dniem, w którym trwały prace mógł być 19 czerwca 2013 r., natomiast dzień później pojazd powinien zostać wydany.

W związku z powyższym w ocenie Sądu Okręgowego niezbędny i uzasadniony czas naprawy samochodu N. (...) o nr rej. (...), który doznał uszkodzeń wskutek kolizji drogowej z dnia 3 czerwca 2013 r., wynosił 18 dni. Uwzględniając zatem czas naprawy pojazdu w wymiarze 18 dni oraz niekwestionowaną przez pozwanego dobową stawkę najmu pojazdu zastosowaną przez powoda (**Jako** podmiot wynajmujący pojazd zastępczy) w kwocie 212,79 zł brutto, należy stwierdzić, że ekonomicznie uzasadnionym należnym odszkodowaniem z tytułu najmu pojazdu zastępczego jest kwota w wysokości 3 830,22 zł.

Jako że w procesie likwidacji szkody została zapłacona kwota 1 915,11 zł obejmująca refundację kosztów 9 dni najmu, a Sąd pierwszej instancji zasądził kwotę 638,37 zł (za 3 dni najmu), należało dodatkowo zasądzić na od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 276,74 zł tytułem 6 dni najmu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w pkt 2 części i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 276,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Odnosząc się do apelacji w pozostałym zakresie, tj. w zakresie żądania refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres od dnia 21 czerwca 2013 r. do dnia 3 lipca 2013 r., należy wyjaśnić, że okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy okres ten nie może zostać uwzględniony. Należy zauważyć, że serwis naprawczy dopiero w dniu 2 lipca 2013 r., blisko miesiąc po przeprowadzeniu oględzin, dokonał zamówienia części

zamiennych. Brak jest również jakiegokolwiek uzasadnienia dla zgłoszenia konieczności wykonania dodatkowych oględzin do ubezpieczyciela w dniu 3 lipca 2013 r., a więc po tak długim czasie od akceptacji przez ubezpieczyciela pierwszej kalkulacji naprawy (10 czerwca 2013 r.). Serwis naprawczy powinien przystąpić do podjęcia czynności związanych z naprawą pojazdu po otrzymaniu pierwszej kalkulacji naprawy i ewentualnie wówczas zgłosić zastrzeżenia do otrzymanej kalkulacji. Materiał dowodowy wskazuje, że od dnia 10 czerwca 2013 r. do dnia 2 lipca 2013 r. trwała niczym nieuzasadniona przerwa w czynnościach serwisu mających na celu naprawę pojazdu. Bezzasadne wydłużanie procesu naprawy nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym ze szkodą i stoi w sprzeczności z zasadą minimalizacji szkody. Nie sposób zatem doliczyć do koniecznego i uzasadnionego czasu naprawy czasu bezpodstawnego zwlekania, którego w realiach niniejszej sprawy nie można tłumaczyć koniecznością dodatkowych oględzin. Ubezpieczyciel może ponosić odpowiedzialność tylko za koszty najmu pojazdu zastępczego przez okres konieczny i niezbędny do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu. Nie liczy się bowiem faktyczny okres pozostawiania danego pojazdu w warsztacie naprawczym, ale okres, który przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności wystarcza do jego naprawy. W niniejszej sprawie okresem wystarczającym był natomiast okres 18 dni, jak wskazano w dotychczasowych rozważaniach, wobec czego wyłącznie za ten okres przysługuje zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Przyznanie odszkodowania za czas przekraczający 18 dni, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie byłoby zgodne ze wskazywanymi przez niego przepisami art. 361 § 1 i 2 k.c., stanowiącymi o zasadzie pełnego odszkodowania, lecz byłoby działaniem wbrew tym przepisom.

Z powyższych względów w pozostałym zakresie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił jako bezzasadną.

Zmiana w zakresie rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu implikuje również zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu w zaskarżonym wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Orzeczenie o kosztach procesu powinno uwzględniać proporcje zachodzące pomiędzy żądaniem a wynikiem procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1972 r., sygn. akt II PR 223/72). W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia kwoty 4 468,59 zł, zaś w wyniku zmiany zaskarżonego wyroku została zasądzona ostatecznie na jego rzecz kwota 1915,11 zł. Tym samym powództwo zostało uwzględnione w ok. 42%. Strony powinny zatem ponieść koszty

procesu w stosunku 58% powód i 42% pozwany. Jednocześnie stosownie do treści art. 108 § 1 k.p.c. Sąd pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów procesu obciążających strony referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy również orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Strony powinny zatem ponieść koszty postępowania apelacyjnego w stosunku 68% powód i 32% pozwany. Jednocześnie stosownie do treści art. 108 § 1 k.p.c. Sąd pozostawił i w tym przypadku szczegółowe wyliczenie kosztów procesu obciążających strony referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie.